

ше нѣкой да имъ излага теорията на равновѣсието и неизбѣжността на възнаграждението при нѣкое съюзничество.

Но нека разгледаме приложението къмъ Балканския полуостровъ тоя новъ догматъ на политическата наука. Нека си прѣдположимъ, че е настъпало врѣме за създаване на съюза. Тогава нито една отъ тамошнитѣ страни би могла да доде до своитѣ етнически граници, безъ да не се появи въ съсѣдната страна стремление за възнаграждение. Ако би Критъ да се присѣдини къмъ Гърция, то това би съставило значително увеличение на послѣдната, и, слѣдователно, Сърбия и Бѣлгария би имали право, съ оръжие въ ржцѣ, да искатъ възнаграждение. Въ случай пъкъ че Австрия устѣпи Босна на Сърбия, тогава ще поиска възнаграждение Бѣлгария. И така нататѣкъ.

По видимо, на Балканския полуостровъ съ по голѣмо внимание сѣ изучавали историята на великитѣ господарства, които всѣкога се намиратъ въ вражда и борби, отколкото историята на съюзитѣ, гдѣто по малкитѣ съюзници печелятъ при увеличаванието на по голѣмитѣ, тѣй като при това се усилюва общото отечество. Азъ чувахъ единъ сѣрбскій офицеринъ, като говореше: „Ний не можемъ да доволимъ велика Бѣлгария, тѣй като ний ще бждемъ смазани и окончателно отдѣлени отъ морето!“ Каква странна мисль! Нима Чикаго е отдѣленъ отъ морето, или Люцернъ отъ Италия, затова само, че за достигане на морето трѣбва да се мине прѣзъ съюзното господарство?

Най сетнѣ, свѣсѣмъ нѣма нужда да се присѣдинява Македония къмъ Бѣлгария. Нека ѝ дадатъ самоуправление, и тогава различнитѣ елементи: бѣлгари, сѣрби и гѣрци ще се управляватъ сами и ще бждатъ прѣдставлявани въ централния свѣтъ пропорционално съ тѣхната численность. Сѣщо и въ Румелия и Бѣлгария могатъ да се запазятъ отдѣлни управления съ централенъ свѣтъ за управление общитѣ съюзни дѣла.

На Сърбия прѣдстои да испълни величественна роля на Балканския полуостровъ. Освободена по рано отъ другитѣ, по напѣднала отъ нейнитѣ съсѣди, тя, вмѣсто да завижда на другитѣ, трѣбва да имъ подава ржка, да ги привлича къмъ себе